Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

z 2. októbra 2024*

„Verejná služba – Zmluvný zamestnanec – Odmietnutie náhrady ročných cestovných výdavkov pre nezaopatrené deti – Článok 8 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku – Žaloba o neplatnosť – Akt spôsobujúci ujmu – Rozhodnutie, ktorým sa s konečnou platnosťou stanovuje stanovisko administratívy – Prípustnosť – Zásada riadnej správy vecí verejných – Povinnosť starostlivosti“

Vo veci T-448/22,

PW, v zastúpení: S. Rodrigues a A. Champetier, advokáti,

žalobca,

proti

Európskej službe pre vonkajšiu činnosť (ESVČ), v zastúpení: A. Ireland, S. Falek a R. Coesme, splnomocnené zástupkyne,

žalovanej,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora),

v zložení: predseda komory R. da Silva Passos, sudcovia S. Gervasoni a T. Pynnä (spravodajkyňa),

tajomník: V. Di Bucci,

so zreteľom na písomnú časť konania, najmä so zreteľom na:

– písomné otázky Všeobecného súdu položené účastníkom konania a ich odpovede na tieto otázky podané do kancelárie Všeobecného súdu 20. marca 2024,

– písomnú otázku Všeobecného súdu položenú ESVČ a jej odpoveď podanú do kancelárie Všeobecného súdu 30. apríla 2024, ako aj pripomienky žalobcu k tejto odpovedi podané do kancelárie Všeobecného súdu 28. mája 2024,

so zreteľom na to, že účastníci konania nepredložili návrh na nariadenie pojednávania v lehote troch týždňov od doručenia oznámenia o skončení písomnej časti konania, a keďže sa na základe článku 106 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu rozhodlo, že o žalobe sa rozhodne bez ústnej časti konania,

* Jazyk konania: angličtina.

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojou žalobou podanou na základe na článku 270 ZFEÚ sa žalobca, PW, domáha zrušenia implicitného rozhodnutia z 30. júla 2021, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o úhradu ročných cestovných výdavkov za celý rok 2020, pokiaľ ide o jeho nezaopatrené deti.

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Dňa 16. februára 2020 žalobca nastúpil do funkcie na delegáciu Európskej únie nachádzajúcej sa vo Washingtone, DC (Spojené štáty), ako zmluvný zamestnanec Európskej služby pre vonkajšiu činnosť (ESVČ) podľa článku 3a Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Únie (ďalej len „PZOZ“). Manželka žalobcu bola zamestnaná v Európskom parlamente v Bruseli (Belgicko).

3 Oznámením z 9. marca 2020 Úrad Európskej komisie „Správa a úhrada individuálnych nárokov“ (PMO) informoval žalobcu o jeho právach a finančných príspevkoch podľa prílohy VII k Služobnému poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“). Pokiaľ ide o rodinné prídavky, v tomto oznámení bolo spresnené, že sa vyplácajú manželke žalobcu a že pokiaľ ide o ročné cestovné výdavky, vybavuje ich ESVČ. V poznámke pod čiarou 6 bolo uvedené, že „v prípade detí, ktorých obaja rodičia pracujú v inštitúciách, [títo rodičia] môžu požiadať o úhradu ročných cestovných výdavkov na [svoje] deti na základe miesta pôvodu druhého rodiča, ak by to bolo výhodnejšie“, a že „v tomto prípade [je] potrebná spoločná žiadosť oboch rodičov“.

4 Dňa 23. júna 2020 žalobca kontaktoval ESVČ so žiadosťou o úhradu ročných cestovných výdavkov pre seba a svoje nezaopatrené deti. ESVČ mu v ten istý deň odpovedala, že úhrada ročných cestovných výdavkov bola zaúčtovaná do jeho odmeny za august 2020 a zaslala mu snímku obrazovky zobrazujúcej, čo táto platba zahŕňala. V nadväznosti na túto odpoveď žalobca požiadal, aby bola pripočítaná úhrada za jeho nezaopatrené deti, na ktorú ESVČ ešte 23. júna 2020 odpovedala, že nie je možné vykonať opravu ročných cestovných výdavkov, pretože deti žalobcu neboli uvedené v systéme Sysper ako jeho nezaopatrené deti. Na to, aby bolo možné pristúpiť k úhrade, ESVČ odporučila žalobcovi, aby sa obrátil na PMO a požiadal ho o skontrolovanie jeho zloženia domácnosti, ako aj nezaopatrených osôb.

5 Dňa 26. júna 2020 žalobca požiadal PMO, aby opravil skutočnosť, že jeho deti nie sú uvedené v systéme Sysper ako jeho nezaopatrené deti. Dodal, že až do tohto dátumu boli jeho manželke vyplácané všetky prídavky vrátane ročných cestovných výdavkov na spiatočnú cestu medzi Bruselom a Madridom (Španielsko), ale že od februára 2020 mu mali byť vyplácané na spiatočnú cestu medzi Washingtonom a Madridom. V ten istý deň PMO vysvetlil, že oznámenie z 9. marca 2020 potvrdzuje, že rodinné prídavky sa vyplácali manželke žalobcu, a dal žalobcovi pokyny čo má urobiť, aby mu boli ročné cestovné výdavky na nezaopatrené deti vyplatené.

6 Ešte 26. júna 2020 žalobca požiadal, aby sa úhrada ročných cestovných výdavkov pre nezaopatrené deti manželského páru realizovala prevodom na jeho účet, pričom táto žiadosť bola potvrdená jeho manželkou v súlade s pokynmi PMO, a to 29. júna 2020.

7 E-mailom z 29. júna 2020 PMO potvrdil žalobcovi, že od 1. januára 2021 bude úhrada ročných cestovných výdavkov pre nezaopatrené deti vyplácaná na účet žalobcu. Vysvetlil, že k úhrade ročných cestovných výdavkov dochádza každý rok spolu s vyplatením mzdy za jún, a preto

žiadosti, ktoré sa ho týkali, mali byť podané pred 2. májom a nemôžu byť retroaktívne. Keďže žiadosť žalobcu bola podaná po 2. máji 2020, vyplácanie mohlo nadobudnúť účinnosť až od 1. januára 2021. PMO preto uviedol, že ročné cestovné výdavky na nezaopatrené deti manželského páru boli vyplatené manželke žalobcu za rok 2020.

8 E-mailom z 9. júla 2020 PMO potvrdil svoje stanovisko, pričom uviedol, že oznámenie z 9. marca 2020 jasne vysvetľuje, že platba sa nevykonáva automaticky rodičovi, pre ktorého je vzdialenosť výhodnejšia, ale na požiadanie. Z dôvodu vyššej platovej triedy dostávala manželka žalobcu rodinné prídavky a z tohto dôvodu úhradu ročných cestovných výdavkov. Spoločná žiadosť o prevod ročných cestovných výdavkov na nezaopatrené deti manželského páru v prospech žalobcu mala byť preto podaná pred 2. májom 2020.

9 E-mail z 29. júna 2020, ako aj e-mail z 9. júla 2020 obsahovali zmienku, podľa ktorej „[zodpovedajúca] správa [bola] zaslaná pre informáciu a nepredstav[ovala] rozhodnutie…, ktoré by mohlo byť predmetom sťažnosti podľa článku 90 služobného poriadku“.

10 Dňa 27. júla 2020 žalobca spochybnil stanovisko PMO, pričom okrem iného poznamenal, že lehota, ktorú uplatnil PMO, nebola uvedená ani v oznámení z 9. marca 2020, ani v iných pokynoch vydaných pri jeho nástupe do funkcie.

11 So mzdou za mesiac júl 2020 boli manželke žalobcu vyplatené ročné cestovné výdavky pre nezaopatrené deti manželského páru vypočítané na základe vzdialenosti medzi Bruselom a Madridom.

12 Dňa 30. júla 2020 PMO zopakoval svoje stanovisko, ako bolo vysvetlené v e-mailoch z 29. júna a 9. júla 2020, a dodal, že úhradu ročných cestovných výdavkov na nezaopatrené deti manželského páru už Parlament vyplatil manželke žalobcu.

13 Oznámením z 19. novembra 2020 PMO informoval žalobcu, že v nadväznosti na spoločnú žiadosť manželov boli rodinné prídavky na ich štyri nezaopatrené deti prevedené na účet žalobcu s účinnosťou od 1. novembra 2020, zatiaľ čo príspevok na domácnosť sa naďalej vyplácal jeho manželke.

14 E-mailom zo 7. decembra 2020 žalobca oznámil ESVČ, že sa mu podarilo dosiahnuť registráciu svojich nezaopatrených detí v systéme Sysper, a požiadal o úpravu úhrady ročných cestovných výdavkov za rok 2020. Túto žiadosť zopakoval 14. a 18. januára 2021.

15 ESVČ e-mailom z 18. januára 2021 žalobcovi oznámila, že v nadväznosti na opravy, ku ktorým došlo v systéme Sysper, sa vyplatí „2/12“ za jeho nezaopatrené deti spolu s jeho mzdou za február.

16 E-mailom z 11. februára 2021 žalobca oznámil ESVČ, že mu neboli vyplatené cestovné výdavky spolu s jeho mzdou za február, zaslal jej svoju výplatnú listinu a položil jej otázku, kedy budú uhradené ročné cestovné výdavky.

17 ESVČ 12. februára 2021 potvrdila, že úhrada bola v systéme Sysper správne zadaná, a požiadala PMO, aby overil, prečo k úhrade nedošlo. V ten istý deň PMO uviedol, že aj keď boli práva v systéme Sysper správne zadané, bolo príliš neskoro na vyplatenie mzdy za február a že platba sa uskutoční spolu so mzdou za marec.

18 E-mailom z 15. marca 2021 žalobca oznámil tak ESVČ, ako aj PMO, že k úhrade nedošlo s jeho mzdou za marec, a požiadal, aby k nej došlo čo najskôr. V ten istý deň PMO spolu s ESVČ v kópii svojej správy potvrdil, že platba sa uskutoční v apríli.

19 E-mailom z 23. marca 2021 žalobca požiadal tak ESVČ, ako aj PMO, aby bolo overené, že je všetko v poriadku na to, aby bola táto úhrada správne vyplatená spolu s jeho mzdou za apríl.

20 E-mailom z 29. marca 2021 PMO informoval žalobcu, že po podrobnej analýze jeho spisu sa zdá, že mu už boli vyplatené ročné cestovné výdavky spolu s jeho mzdami za august 2020 (9 882,10 eura), december 2020 (1 273,32 eura) a február 2021 (3 506,26 eura) a zaslal v tejto súvislosti žalobcovi tabuľku s príslušnými informáciami.

21 E-mailom z 30. marca 2021 zaslaným PMO spolu s ESVČ v kópii žalobca spochybnil celkovú sumu, ktorú PMO uviedol vo svojom e-maile z 29. marca 2021. Pripomenul kroky, ktoré podnikol s cieľom zabezpečiť, aby jeho deti boli zadané v systéme Sysper ako jeho nezaopatrené deti, a vysvetlil, že sa domnieva, že má nárok na vyplatenie ročných cestovných výdavkov pre svoje nezaopatrené deti za rok 2020 v celom rozsahu. Žiadal, aby sa stanovisko administratívy prehodnotilo a aby boli vyplatené všetky zodpovedajúce sumy. E-mailom zo 7. júna 2021 žalobca túto žiadosť zopakoval.

22 ESVČ na tieto e-maily nereagovala.

23 Dňa 28. októbra 2021 žalobca podal sťažnosť podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku proti „implicitnému rozhodnutiu z 30. júla 2021 o odmietnutí opraviť výpočet náhrady ročných cestovných výdavkov… za rok 2020“ s tvrdením, že došlo k porušeniu článkov 7 a 8 prílohy VII k služobnému poriadku, zásady riadnej správy vecí verejných a povinnosti starostlivosti.

24 Rozhodnutím zo 14. apríla 2022 bola jeho sťažnosť zamietnutá ako neprípustná, pretože ESVČ usúdila, že aktom spôsobujúcim žalobcovi ujmu bol e-mail z 18. januára 2021.

Návrhy účastníkov konania

25 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil implicitné rozhodnutie z 30. júla 2021,

– v prípade potreby zrušil rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti,

– uložil ESVČ povinnosť nahradiť trovy konania.

26 ESVČ navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu ako neprípustnú,

– v každom prípade zamietol žalobu ako nedôvodnú,

– uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

O prípustnosti

27 ESVČ vzniesla proti žalobe námietku neprípustnosti s tvrdením, že táto žaloba je neprípustná, pretože sťažnosť nebola podaná proti aktu spôsobujúcemu ujmu žalobcovi v zmysle článku 90 ods. 2 služobného poriadku. ESVČ tvrdí, že nemožno sa domnievať, že k prijatiu implicitného rozhodnutia došlo 30. júla 2021. Na jednej strane je totiž aktom spôsobujúcim ujmu e-mail ESVČ z 18. januára 2021, teda dátum, keď ESVČ vyjadrila svoje konečné stanovisko k úhrade ročných cestovných výdavkov pre nezaopatrené deti za rok 2020. Na druhej strane e-mail PMO z 29. marca 2021 má potvrdzujúcu povahu a nemožno ho považovať za obsahujúci nové a podstatné skutočnosti, ktoré by umožňovali domnievať sa, že e-mail žalobcu z 30. marca 2021 predstavuje žiadosť o preskúmanie podľa článku 90 ods. 1 služobného poriadku.

28 ESVČ sa v každom prípade domnieva, že lehota troch mesiacov na napadnutie aktu spôsobujúceho ujmu sťažnosťou podanou podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku nebola dodržaná. Keďže totiž aktom spôsobujúcim ujmu bol e-mail z 18. januára 2021, trojmesačná lehota uplynula pred 28. októbrom 2021, čo je dátum podania sťažnosti.

29 Podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku „každá osoba, na ktorú sa vzťahuje [uvedený] služobný poriadok, môže predložiť menovaciemu orgánu sťažnosť na akt, ktorý má na ňu negatívny účinok, ak uvedený orgán prijal rozhodnutie alebo ak neprijal opatrenie predpísané služobným poriadkom“ a „sťažnosť sa musí podať do troch mesiacov“.

30 Článok 91 ods. 2 služobného poriadku stanovuje, že žaloba podaná na Všeobecný súd je neprípustná, ak sťažnosť nebola predtým podaná, a to v lehote troch mesiacov.

31 Podľa ustálenej judikatúry sú aktmi spôsobujúcimi ujmu iba opatrenia prijaté príslušným orgánom, ktoré vyvolávajú záväzné právne účinky, ktoré môžu priamo a bezprostredne ovplyvniť záujmy dotknutej osoby tým, že podstatne menia jeho právne postavenie, a ktoré stanovujú konečné stanovisko inštitúcie (rozsudky z 10. januára 2006, Komisia/Alvarez Moreno, C-373/04 P, EU:C:2006:11, bod 42; z 20. mája 2010, Komisia/Violetti a i., T-261/09 P, EU:T:2010:215, bod 46, a z 8. októbra 2014, Bermejo Garde/EHSV, T-530/12 P, EU:T:2014:860, bod 45).

32 V tomto prípade e-mail z 18. januára 2021 bol zaslaný sekciou ESVČ príslušnou pre otázky ľudských zdrojov „Práva, povinnosti a zdravotné oddelenie“. Je podpísaný asistentkou tejto sekcie. Tento e-mail vysvetľuje žalobcovi, že odpoveď mu nebola predtým zaslaná napriek jeho žiadosti z decembra, pretože bolo potrebné počkať na dohodu medzi ESVČ a Parlamentom o prevode práv. Uvádza sa v ňom, že v decembri nebolo možné vykonať žiadnu opravu, pretože jeho deti boli stále na účte jeho manželky. Žalobca bol v e-maile informovaný takto:

„Vidím však už, že v systéme Sysper sa zdá byť všetko ok, a pristúpim teda k úhrade 2/12, pokiaľ ide o Vaše deti, ktoré dostanete spolu s vašou mzdou za február.“

33 Je potrebné preskúmať, či tento e-mail s konečnou platnosťou vyjadruje stanovisko inštitúcie, ktorá ho vydala, v zmysle judikatúry citovanej v bode 31 vyššie, pričom treba zohľadniť skutočnosť, že kvalifikácia aktu ako aktu spôsobujúceho ujmu nezávisí od formy alebo názvu tohto aktu, ale je určená jeho podstatou (pozri v tomto zmysle uznesenie z 15. januára 2009, Braun-Neumann/Parlament, T-306/08 P, EU:T:2009:6, bod 32).

34 V tejto súvislosti treba po prvé poznamenať, že odpoveď ESVČ, ako je vyjadrená v e-maile z 18. januára 2021, nie je dostatočne presná, ako to tvrdí žalobca. Zmienka o úhrade vo výške „2/12“ totiž sama osebe neumožňuje pochopiť, na čo odkazuje toto percentuálne vyjadrenie s prihliadnutím na počet parametrov (ročné platby na štyri deti). Hoci vzhľadom na informácie, ktoré boli k dispozícii neskôr, najmä na e-mail PMO z 29. marca 2021, bola odpoveď ESVČ jasnejšia a dala žalobcovi možnosť e-mailom z 30. marca 2021 požiadať o zaplatenie „12/12“, informácie, ktoré ESVČ poskytla v e-maile z 18. januára 2021, neboli dostatočné na to, aby sa považovali za rozhodnutie, ktorým sa definitívne stanovuje stanovisko ESVČ, a preto na začatie plynutia lehoty na podanie sťažnosti.

35 Po druhé aj za predpokladu, že by bola odpoveď týkajúca sa „2/12“ dostatočne presná na pochopenie toho, že dva mesiace z dvanástich (nároku na úhradu ročných cestovných výdavkov) pre každé zo štyroch detí žalobcu budú vyplatené, zostala čiastočnou odpoveďou, pretože neuvádzala, ako bude administratíva zaobchádzať so zvyšnými desiatimi mesiacmi.

36 Zo spisu totiž vyplýva, že e-mail z 18. januára 2021 je odpoveďou na e-mail žalobcu zo 7. decembra 2020, ktorým žalobca oznámil ESVČ, že dokončil potvrdenie registrácie svojich nezaopatrených detí v systéme Sysper a požiadal o úpravu ročných cestovných výdavkov, pričom táto žiadosť bola zopakovaná 14. a 18. januára 2021.

37 Hoci sa žiadosť žalobcu týkala úhrady všetkých ročných cestovných výdavkov za rok 2020, zmienka o úhrade „2/12“ pre deti žalobcu neumožňovala pochopiť, že úhrada zvyšnej časti sumy mu bola zamietnutá. E-mail z 18. januára 2021 s prihliadnutím na žiadosť žalobcu, na ktorú tento e-mail predstavoval odpoveď, mohol prípadne chápať tak, že bude nasledovať vyplatenie zvyšnej sumy.

38 Po tretie kontext prijatia aktu, a to konanie ESVČ v nadväznosti na e-mail z 18. januára 2021 preukazuje, že samotná ESVČ nepovažovala svoje stanovisko za konečné.

39 Dňa 11. februára 2021 totiž žalobca e-mailom zaslaným ESVČ uviedol, že nedostal úhradu cestovných výdavkov pre svoje nezaopatrené deti spolu so mzdou za február a zaslal mu výplatnú listinu. V tomto liste sa uvádzala platba vo výške 3 506,26 eura z titulu ročných cestovných výdavkov. Žalobca zopakoval žiadosť o úhradu ročných cestovných výdavkov 15. marca 2021. PMO zakaždým odpovedal, že platba sa uskutoční spolu s vyplatením mzdy za nasledujúci mesiac.

40 Až po tretej žiadosti žalobcu 25. marca 2021 PMO informoval žalobcu e-mailom z 29. marca 2021, že po podrobnej analýze spisu sa zdá, že už dostal ročnú náhradu cestovných výdavkov pre svoje nezaopatrené deti spolu so svojimi mzdami za august 2020 (9 882,10 eura), december 2020 (1 273,32 eura) a február 2021 (3 506,26 eura), a v tejto súvislosti mu zaslal tabuľku s príslušnými informáciami.

41 E-mail z 18. januára 2021 preto nemožno považovať za vyjadrujúci konečné stanovisko ESVČ, pokiaľ ide o úhradu ročných cestovných výdavkov na nezaopatrené deti žalobcu v zmysle judikatúry uvedenej v bode 31 vyššie. Nemôže teda predstavovať začiatok plynutia lehoty troch mesiacov stanovenej v článku 90 ods. 2 služobného poriadku.

42 Ani e-mail z 29. marca 2021 nemôže predstavovať začiatok plynutia tejto lehoty. Na jednej strane totiž pochádza od PMO, a nie od ESVČ, ktorý je orgánom príslušným v danej oblasti, ako to vysvetľuje ESVČ vo svojich písomných podaniach a odpovediach na otázky položené Všeobecným súdom a ako vyplýva z oznámenia z 9. marca 2020 (pozri bod 3 vyššie). Na druhej

strane, hoci PMO týmto e-mailom vysvetlil žalobcovi, že „už dostal úhradu cestovných výdavkov“, nevyjadril sa k žiadosti žalobcu, ktorá sa týkala úplného zaplatenia ročných cestovných výdavkov za nezaopatrené deti za rok 2020. Okrem toho žiadny z účastníkov konania netvrdí, že e-mail z 29. marca 2021 predstavuje akt spôsobujúci ujmu.

43 Z toho vyplýva, že žalobca bol podľa článku 90 ods. 1 služobného poriadku oprávnený 30. marca 2021 predložiť administratíve žiadosť, aby v jeho veci prijala rozhodnutie.

44 Skutočnosť, že na túto žiadosť nebolo odpovedané v lehote štyroch mesiacov odo dňa podania uvedenej žiadosti, sa v súlade s článkom 90 ods. 2 služobného poriadku považuje táto žiadosť za implicitné rozhodnutie o zamietnutí a z právneho hľadiska správne žalobca podal 28. októbra 2021 sťažnosť, ktorou sa domáhal zrušenia tohto rozhodnutia, pričom dodržal lehotu troch mesiacov stanovenú v článku 90 ods. 2 služobného poriadku (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. októbra 1980, Hochstrass/Súdny dvor, 147/79, EU:C:1980:238, bod 3).

45 Z toho vyplýva, že žaloba je prípustná.

O predmete sporu

46 V súlade s ustálenou judikatúrou, hoci návrhy žalobcu sa týkajú zrušenia rozhodnutia o zamietnutí jeho sťažnosti, pokiaľ je to potrebné, táto žaloba má za následok, že Všeobecnému súdu je predložený akt spôsobujúci ujmu, proti ktorému bola podaná sťažnosť, teda implicitné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti žalobcu o úhradu všetkých súm, o ktorých sa domnieval, že má na ne nárok z titulu ročných cestovných výdavkov (rozsudky zo 17. januára 1989, Vainker/Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, bod 8, a z 5. decembra 2000, Campogrande/Komisia, T-136/98, EU:T:2000:281, bod 27), s výnimkou prípadu, keď má zamietnutie sťažnosti iný dosah ako akt, proti ktorému bola táto sťažnosť podaná (rozsudok z 21. mája 2014, Mocová/Komisia, T-347/12 P, EU:T:2014:268, bod 34).

47 V prejednávanej veci rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti, ktorým sa konštatuje neprípustnosť sťažnosti, nemá samostatný obsah vo vzťahu k implicitnému rozhodnutiu z 30. júla 2021.

48 Za týchto podmienok treba žalobu považovať za žalobu, ktorou sa žalobca domáha zrušenia implicitného rozhodnutia z 30. júla 2021 o zamietnutí jeho žiadosti o ročné cestovné výdavky za celý rok 2020, pokiaľ ide o jeho nezaopatrené deti.

O veci samej

49 Na podporu svojich návrhov na zrušenie uvádza žalobca dva dôvody, ktoré sa zakladajú:

– prvý na porušení článku 8 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku a zásady riadnej správy vecí verejných,

– druhý na porušení povinnosti starostlivosti a povinnosti náležitej starostlivosti.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 8 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku a zásady riadnej správy vecí verejných

50 Žalobca uvádza, že ESVČ tvrdila, že údaje zadané v systéme Sysper týkajúce sa jeho detí boli nesprávne, hoci tieto údaje mali byť správne zadané do jeho profilu v systéme Sysper od roku 2014. Žalobca požiadal o opravu svojich údajov v systéme Sysper dva až tri mesiace pred dátumom, keď bola táto oprava vykonaná v novembri 2020. To malo za následok, že nemohol mať nárok na úhradu ročných cestovných výdavkov v celom rozsahu, ale len na dva mesiace, a to od novembra 2020. Čiastočná úhrada je však v rozpore s jeho nárokom na úhradu za celý kalendárny rok. Okrem toho oddelenie ľudských zdrojov ESVČ si je plne vedomé týchto chýb, za ktoré nie je zodpovedný žalobca a ktoré by mu nemali spôsobiť ujmu. Na to, aby mal žalobca nárok na úhradu ročných cestovných výdavkov, nie je nevyhnutné, aby boli deti žalobcu uvádzané ako nezaopatrené osoby.

51 Žalobca dodáva, že nemôže stratiť svoj nárok na úhradu ročných cestovných výdavkov pre svoje nezaopatrené deti preto, že svoju žiadosť nepodal pred 2. májom 2020. V oznámení z 9. marca 2020 sa totiž v poznámke pod čiarou 6 uvádza, že „v prípade detí, ktorých obaja rodičia pracujú pre európske inštitúcie, môžu požiadať o úhradu ročných cestovných výdavkov pre [svoje] deti na základe miesta pôvodu druhého rodiča“ bez toho, aby bola špecifikovaná lehota. Poznámka pod čiarou 9 toho istého dokumentu uvádza, že lehota „v prípade nástupu do služby“ je „jeden rok po skončení skúšobnej doby“ a „v prípade mobility alebo nástupu do služby bez skúšobnej doby“ po „roku“, čo je informácia, ktorá môže byť zavádzajúca. Žalobca sa mohol spoliehať na túto informáciu, ktorá mu bola osobne poskytnutá, a nie na informáciu dostupnú na intranete svojho oddelenia, o ktorej ani nevedel. V záujme riadnej správy vecí verejných mala ESVČ v oznámení z 9. marca 2020 uviesť lehotu 2. mája 2020.

52 Okrem toho sa ESVČ podľa žalobcu nemôže odvolávať na to, že Parlament uhradil cestovné výdavky za rok 2020 jeho manželke, pretože konanie menovacieho orgánu nemôže podmieňovať konanie iného orgánu.

53 Žalobca vo svojich odpovediach na otázky položené Všeobecným súdom dodáva, že z informácií predložených ESVČ vyplýva, že ESVČ má právomoc stanoviť podmienky úhrady ročných cestovných výdavkov svojim zamestnancom pôsobiacim mimo Únie. Formálne rozhodnutie, ktorým ESVČ prebrala podmienky stanovené PMO na túto platbu, chýba.

54 ESVČ vyvracia tvrdenia žalobcu a na jednej strane odpovedá, že lehota stanovená na zmenu príjemcu úhrady ročných cestovných výdavkov za prebiehajúci rok, a to 2. máj, nebola žalobcom dodržaná a že ročné cestovné výdavky už boli vyplatené jeho manželke. Okrem toho úhrada cestovných výdavkov žalobcovi za dva mesiace predstavuje administratívnu chybu v prospech žalobcu. Nie je totiž možné uhradiť dočasnému zamestnancovi ročné cestovné výdavky len za dva mesiace.

55 Na úvod treba konštatovať, že napriek tomu, že žalobca v názve svojho prvého žalobného dôvodu uvádza porušenie článku 7 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku, neuvádza tvrdenia týkajúce sa takéhoto porušenia.

56 Treba pripomenúť, že článok 8 ods. 1 prvý pododsek prílohy VII k služobnému poriadku stanovuje, že „úradníci, ktorí majú nárok na príspevok na expatriáciu alebo na zahraničné bydlisko, majú v každom kalendárnom roku v rámci obmedzení stanovených v odseku 2 nárok na vyplatenie paušálnej sumy zodpovedajúcej cestovným výdavkom z miesta výkonu práce na miesto

pôvodu… pre seba a, ak majú nárok na príspevok na domácnosť, pre manžela/manželku a nezaopatrené osoby v zmysle článku 2“. Článok 8 ods. 1 druhý pododsek tej istej prílohy stanovuje, že „ak sú manžel a manželka obidvaja úradníkmi Európskej únie, každý z nich má nárok získať pre seba a pre nezaopatrené osoby paušálnu náhradu cestovných výdavkov v súlade s predchádzajúcimi ustanoveniami“, že „každá nezaopatrená osoba má nárok len na jednu platbu“ a že „platba na nezaopatrené deti sa stanoví na žiadosť manžela alebo manželky na základe miesta pôvodu jedného z nich“.

57 Podľa judikatúry je cieľom článku 8 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku umožniť úradníkovi a jeho nezaopatreným osobám odísť aspoň raz ročne do miesta pôvodu úradníka, aby si tam zachovali rodinné, sociálne a kultúrne väzby (pozri rozsudok zo 16. februára 2005, Reggimenti/Parlament, T-354/03, EU:T:2005:54, bod 68 a citovanú judikatúru; rozsudok z 30. apríla 2019, Ardalic a i./Rada, T-523/16 a T-542/16, neuverejnený, EU:T:2019:272, bod 104). Normotvorca však v rámci svojej diskrečnej právomoci rozhodol, že členom verejnej služby Únie budú nahradené cestovné výdavky, ktoré im vznikli počas ich dovolenky za kalendárny rok, hoci žiadne pravidlo práva Únie alebo medzinárodného poriadku vyššej právnej sily ho nezaväzuje priznať takéto práva úradníkom a ich rodinným príslušníkom. Preto má o to širšiu mieru voľnej úvahy pri určovaní podmienok a spôsobov takejto náhrady (pozri rozsudok z 30. apríla 2019, Ardalic a i./Rada, T-523/16 a T-542/16, neuverejnený, EU:T:2019:272, bod 48 a citovanú judikatúru).

58 Podľa článku 8 ods. 2 prílohy VII k služobnému poriadku je úhrada ročných cestovných výdavkov paušálna a vypláca sa na základe príspevku vypočítaného na kilometer geografickej vzdialenosti medzi miestom výkonu práce a miestom pôvodu úradníka alebo zamestnanca.

59 Komisia po porade s Výborom pre služobný poriadok a Výborom zamestnancov prijala rozhodnutie zo 16. decembra 2013, ktorým sa ustanovujú všeobecné vykonávacie ustanovenia k článku 8 prílohy VII k služobnému poriadku (ďalej len „VVU“), uplatniteľné na ESVČ na základe rozhodnutia vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku z 3. februára 2014, ktorým sa mení príloha I k rozhodnutiu vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku z 22. novembra 2011, ktorým sa ustanovujú všeobecné vykonávacie ustanovenia na vykonávanie služobného poriadku a PZOZ.

60 Článok 1 prvý odsek VVU stanovuje, že zamestnancovi, ktorý nastúpi do služby počas kalendárneho roka a ktorý vykonáva v tomto roku najmenej deväť mesiacov služby, sa vyplatí celková úhrada ročných cestovných výdavkov stanovená v článku 8 prílohy VII k služobnému poriadku, ktorá je paušálnou sumou. Iba v prípade, že úradník alebo iný zamestnanec odpracuje v danom roku menej ako deväť mesiacov, má nárok len na časť tejto platby, vypočítanú dvanástinou v pomere k počtu mesiacov služby.

61 Článok 7 VVU stanovuje, že platby stanovené v článku 8 prílohy VII k služobnému poriadku sa vyplácajú každý rok najneskôr v júli na základe rodinných okolností každého zamestnanca alebo úradníka.

62 Na základe dohody o úrovni poskytovaných služieb uzavretej medzi PMO a ESVČ prijatej 5. januára 2011 PMO vypláca mzdy zamestnancov ESVČ. ESVČ okrem toho delegovala na PMO správu ročného preplácania cestovných výdavkov pre zamestnancov ESVČ pôsobiacich v Únii. Podľa článku 16 ods. 1 tejto dohody PMO stanovil podmienky, za ktorých sa novému príjemcovi poskytuje úhrada ročných cestovných výdavkov pre zamestnancov pôsobiacich v Únii, vrátane lehoty do 2. mája. Na intranetovej stránke poskytnutej žalobcom sa totiž spresňuje, že úhrada sa

vypláca rodičovi, ktorý poberá prídavky, ak obaja rodičia pracujú pre inštitúcie Únie, a že úhrada ročných cestovných výdavkov sa uskutočňuje podľa miesta pôvodu jedného z rodičov na základe formálnej žiadosti podpísanej oboma rodičmi. Na tej istej intranetovej stránke sa tiež spresňuje, že táto žiadosť nemôže byť retroaktívna, že platba sa vypláca spolu so mzdou za jún a že v dôsledku toho žiadosti podané po 2. máji nebudú spracované za prebiehajúci rok.

63 V odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu ESVČ, ktorá je orgánom zodpovedným za správu ročných cestovných výdavkov pre zamestnancov pôsobiacich mimo Únie, spresnila, že sa rozhodla zosúladiť s pravidlom PMO v záujme rovnosti zaobchádzania a s cieľom umožniť plynulé a koherentné spracovania zadávania rôznych individuálnych nárokov. Pravidlo stanovené na intranetovej stránke, ktoré obsahuje lehotu do 2. mája, nerozlišuje medzi zamestnancami pracujúcimi v Únii a zamestnancami zamestnanými mimo Únie.

64 Toto pravidlo je zamestnancom prístupné prostredníctvom intranetu. Odráža implicitné rozhodnutie ESVČ zosúladiť režim uplatniteľný na obe kategórie zamestnancov, a to na zamestnancov pôsobiacich v Únii a zamestnancov pôsobiacich mimo Únie. Predstavuje teda interné usmernenie, ktorého cieľom je zabezpečiť dotknutým úradníkom rovnaké zaobchádzanie, pokiaľ ide o úhradu ročných cestovných výdavkov. Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že rozhodnutie inštitúcie oznámené všetkým zamestnancom, ktoré spresňuje postup uplatniteľný v rámci výkonu jej voľnej úvahy, predstavuje interný predpis, ktorý sa musí ako taký považovať za pravidlo postupu, ku ktorému sa administratíva sama zaväzuje a od ktorého sa nemôže odchýliť bez spresnenia dôvodov, ktoré ju k tomu viedli, pretože inak by porušila zásadu rovnosti zaobchádzania (pozri analogicky rozsudky z 9. júla 2003, Efthymiou/Komisia, T-22/01, EU:T:2003:197, bod 54, a zo 14. decembra 2022, SU/EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, bod 51 a citovanú judikatúru).

65 Z toho vyplýva, že na to, aby PMO mohol spravovať úhradu ročných cestovných výdavkov na nezaopatrené deti v lehote stanovenej v článku 7 VVU, mohol platne stanoviť lehotu 2. mája každého roka na podanie žiadosti upravenej v článku 8 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku, ktorý určuje, ktoré miesta pôvodu rodičov sa zohľadnia ako základ pre platbu. Stanovenie takejto lehoty je totiž tak primerané, ako aj nevyhnutné na to, aby administratíva zabezpečovala vedenie početných spisov a úhradu ročných cestovných výdavkov v lehote stanovenej vo VVU.

66 Okrem toho vzhľadom na povahu paušálnej platby a lehotu stanovenú vo VVU na jej vykonanie PMO nešiel nad rámec svojej voľnej úvahy, keď stanovil, že žiadosť stanovená v článku 8 ods. 1 služobného poriadku nemôže mať retroaktívny účinok. Dodržanie tejto lehoty totiž nepodmieňuje úhradu ročných cestovných výdavkov, ktorá je nárokom vyplývajúcim zo služobného poriadku a ktorá sa vypláca jednému alebo druhému rodičovi, ale jeho cieľom je len umožniť administratíve včas disponovať informáciami o geografickej vzdialenosti, na základe ktorej sa suma úhrady vypočíta.

67 V prejednávanej veci zo skutočností uvedených v spise vyplýva, že ročné cestovné výdavky boli manželke žalobcu uhrádzané na základe vzdialenosti medzi Bruselom a Madridom. Žalobca, ktorý nastúpil do služby v rámci ESVČ 16. februára 2020, mal dostatočnú lehotu na podanie žiadosti podľa článku 8 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku so svojou manželkou pred 2. májom 2020.

68 Okrem toho žalobca nemôže platne tvrdiť, že nevedel, že na to, aby boli ročné cestovné výdavky pre nezaopatrené deti vypočítané na základe jeho miesta výkonu práce, bolo potrebné, aby jeho manželka a on sám podali na tieto účely spoločnú žiadosť. Na jednej strane je táto žiadosť

upravená služobným poriadkom a z judikatúry totiž vyplýva, že úradníci a zamestnanci majú poznať služobný poriadok (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. mája 1999, Connolly/Komisia, T-34/96 a T-163/96, EU:T:1999:102, bod 168 a citovanú judikatúru). Na druhej strane možnosť podať takúto žiadosť, ktorá mala byť spoločná pre oboch rodičov, bola žalobcovi výslovne a osobne oznámená oznámením z 9. marca 2020, ktoré mu bolo adresované.

69 Pokiaľ ide o lehotu, v ktorej musí byť táto žiadosť podaná, žalobca tvrdí, že sa domnieval, že lehota na podanie uvedenej žiadosti bola jeden rok z dôvodu poznámky pod čiarou 9 oznámenia z 9. marca 2020, v ktorej sa uvádzalo, že lehota „v prípade nástupu do služby“ je „jeden rok po skončení skúšobnej doby“ a „v prípade mobility alebo nástupu do služby bez skúšobnej doby“, po „roku“.

70 Toto tvrdenie nemožno prijať. Zo samotného znenia oznámenia z 9. marca 2020 totiž jasne vyplýva, že poznámka pod čiarou 9 sa týka práv súvisiacich so sťahovaním v dôsledku nástupu do služby alebo mobility, a nie ročných cestovných výdavkov, ktorých sa týka poznámka pod čiarou 6.

71 Žalobca tiež nemôže platne tvrdiť, že nevedel o lehote stanovenej na podanie spoločnej žiadosti stanovenej v článku 8 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku a že sa domnieval, že túto žiadosť podal včas.

72 Po prvé táto lehota je pre zamestnancov ESVČ dostupná na intranetovej stránke poskytnutej žalobcom, čo postačuje na preukázanie toho, že úradníci a zamestnanci, ktorí k nej majú prístup, sa s ňou oboznámili (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 13. marca 2013, Inglewood/Parlament, T-229/11 a T-276/11, EU:T:2013:127, body 33 a 34). Po druhé vzhľadom na článok 7 VVU, ktorý stanovuje, že ročné cestovné výdavky sa nahrádzajú najneskôr v júli, možno vyvodiť, že žiadosť týkajúca sa tejto platby sa musí podať v dostatočnom predstihu pred uplynutím tejto lehoty, aby administratíva mohla túto platbu spracovať. Po tretie žalobca tvrdí, že bol po prvýkrát zaregistrovaný ako zamestnanec v službe Únie v roku 2014, čo znamená, že mal príležitosť oboznámiť sa s platobnými postupmi, zatiaľ čo jeho nástup do služby v rámci ESVČ sa uskutočnil vo februári 2020, čo mu ako starostlivému zamestnancovi poskytuje dostatočný čas na to, aby sa so svojou manželkou informoval a predložil žiadosť stanovenú v článku 8 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku pred 2. májom 2020.

73 Z toho vyplýva, že vzhľadom na skutočnosť, že spoločná žiadosť žalobcu a jeho manželky bola dokončená až 29. júna 2020, ESVČ neporušila článok 8 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku tým, že v celom rozsahu nevyplatila ročné cestovné výdavky na nezaopatrené deti žalobcu na základe vzdialenosti medzi Madridom a Washingtonom.

74 Tento záver nemožno spochybniť tvrdeniami žalobcu týkajúcimi sa chýb na jeho účte v systéme Sysper a údajného porušenia zásady riadnej správy vecí verejných.

75 Ako totiž vyplýva z celého spisu, údajné chyby v systéme Sysper, ako aj neexistencia jasnej odpovede zo strany ESVČ týkajúcej sa práv žalobcu nemali vplyv na odmietnutie úplného zaplatenia cestovných výdavkov pre deti manželského páru na základe vzdialenosti medzi Washingtonom a Madridom. Toto zamietnutie je dôsledkom skutočnosti, že žalobca podal spoločnú žiadosť upravenú v článku 8 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku oneskorene, ako to zdôraznil PMO, ktorý zabezpečuje správu platieb v mene ESVČ, v e-maile z 29. júna 2020 a ako pripomenula ESVČ v rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti zo 14. apríla 2022. Práve z dôvodu tohto omeškania pri podaní spoločnej žiadosti boli ročné cestovné výdavky na deti manželského páru vyplatené manželke žalobcu na základe vzdialenosti medzi Bruselom a Madridom, a nie žalobcovi.

76 Preto treba prvý žalobný dôvod zamietnuť v celom jeho rozsahu.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti starostlivosti a povinnosti náležitej starostlivosti

77 Žalobca tvrdí, že ESVČ si nesplnila povinnosti starostlivosti a náležitej starostlivosti, pretože nezohľadnila ani jeho záujem, ani osobitný kontext pandémie COVID-19, ani skutočnosť, že problém spočíval v administratívnych pochybeniach, ktorých sa dopustila administratíva.

78 Podľa ustálenej judikatúry povinnosť starostlivosti, ktorú má administratíva voči svojim zamestnancom, vyjadruje rovnováhu medzi vzájomnými právami a povinnosťami stanovenými služobným poriadkom vo vzťahoch medzi verejným orgánom a zamestnancami verejnej služby. Táto povinnosť, ako aj zásada riadnej správy vecí verejných, znamená najmä to, že príslušný orgán pri rozhodovaní o postavení úradníka prihliada na všetky skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť jeho rozhodnutie, a pritom zohľadňuje nielen záujem služby, ale aj záujem dotknutého úradníka (pozri rozsudok z 25. júna 2003, Pyres/Komisia, T-72/01, EU:T:2003:176, bod 77 a citovanú judikatúru).

79 V prvom rade pritom žalobca neuvádza, v čom administratíva nevyvážila jeho záujmy so záujmom služby, keď na jeho prípad jednoducho uplatnila lehotu na podanie spoločnej žiadosti stanovenú v článku 8 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku.

80 Žalobca ani nevysvetľuje, akým spôsobom by bolo dotknuté jeho zdravie v zmysle judikatúry citovanej v bode 78. Všeobecný odkaz na pandémiu COVID-19, ktorá by mala za následok jeho prácu z domu a návrat do Bruselu, nie je v tejto súvislosti postačujúca.

81 Napokon, ako bolo uvedené v bode 75 vyššie, údajné pochybenia administratívy týkajúce sa správy jej spisu nemajú vplyv na skutočnosť, že ročné cestovné výdavky pre deti manželského páru boli vyplatené manželke žalobcu a nie žalobcovi, čo je spôsobené oneskoreným podaním spoločnej žiadosti upravenej v článku 8 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku. Táto situácia preto nemôže predstavovať ani porušenie povinnosti náležitej starostlivosti a povinnosti starostlivosti.

82 Z toho vyplýva, že tvrdenia žalobcu nemôžu obstáť a že jeho druhý žalobný dôvod sa zamieta.

83 Vzhľadom na to je potrebné zamietnuť žalobu v celom jej rozsahu.

O trovách

84 Podľa článku 135 ods. 2 rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, tento súd môže účastníkovi konania uložiť povinnosť nahradiť časť alebo celé trovy konania, aj keď mal vo veci úspech, pokiaľ to odôvodňuje jeho konanie, vrátane konania pred podaním žaloby.

85 V prejednávanej veci zo skutočností uvedených v spise vyplýva, že žalobca nemohol napriek svojim viacerým žiadostiam získať jasnú a úplnú odpoveď od príslušného orgánu, konkrétne ESVČ, týkajúcu sa vecnej stránky jeho žiadosti o ročné cestovné výdavky za celý rok 2020, pokiaľ ide o jeho deti. ESVČ sa totiž aj vo svojom rozhodnutí o zamietnutí sťažnosti uspokojila len s tým, že zamietla sťažnosť ako neprípustnú. Skutočnosť, že ESVČ sa nesprávne domnievala, že sťažnosť

žalobcu bola oneskorená, prinajmenšom čiastočne viedla k vzniku sporu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. apríla 2018, CRM/Komisia, T-43/15, neuverejnený, EU:T:2018:208, body 105 až 108).

86 Všeobecný súd preto usudzuje, že okolnosti prejednávanej veci odôvodňujú, aby ESVČ znášala svoje vlastné trovy konania a nahradila polovicu trov konania, ktoré vznikli žalobcovi. Žalobca znáša polovicu svojich vlastných trov konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

rozhodol takto:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Európska služba pre vonkajšiu činnosť (ESVČ) znáša svoje vlastné trovy konania a polovicu trov konania, ktoré vznikli PW.**

3. **PW znáša polovicu svojich vlastných trov konania.**

da Silva Passos Gervasoni Pynnä

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 2. októbra 2024.

Podpisy